

Γράφει ο **Κώστας Σβώλης**

Οι προγραμματικές δηλώσεις του Τσίπρα στην ΔΕΘ είχαν «λίγο από όλα». Στόχος μια δια-ταξική συμμαχία, που θα μπορούσε να στηρίξει την κυβέρνηση του, γιατί θα ανακουφιζόταν μερικώς από την επίθεση που έχει δεχθεί τα χρόνια του μνημονίου.

Για τον κόσμο της εργασίας- ανεργίας στόχος φαίνεται να είναι μιας μικρής κλίμακας αναδιανομή για όσους είναι στο όριο της φτώχειας: αύξηση του αφορολόγητου στις 12.000, επαναφορά του κατώτατου μισθού στα 751€, του 13ου μισθού στις συντάξεις μέχρι 700, πρόσβαση στο δημόσιο σύστημα υγείας και στα ΜΜΜ, δωρεάν ρεύμα, κουπόνια τροφίμων, πρόγραμμα εξασφάλισης στέγης κλπ. Είναι αλήθεια ότι αυτά τα μέτρα θα ανακουφίσουν εκείνο το τμήμα της κοινωνίας που πραγματικά αντιμετωπίζει πρόβλημα επιβίωσης, **όμως δεν αποκαθιστά παρά στο ελάχιστο την αφαίμαξη που υπέστησαν οι μισθωτοί την τελευταία πενταετία**. Ξέρει καλά ότι ακόμα και αυτό το κοκαλάκι μπορεί να του προσφέρει την στήριξη ευρύτατων λαϊκών στρωμάτων, ακριβώς λόγω κοινωνικής διάχυσης του φτωχοποιημένου στρώματος. Ακόμα και αυτοί που δεν θα ωφεληθούν άμεσα θα δουν να ωφελούνται οι δικοί τους άνθρωποι.

Βέβαια ο ΣΥΡΙΖΑ εξαγγέλλοντας την επαναφορά στο προηγούμενο στάτους του εργατικού δίκαιου (μέτρο με κανένα δημοσιονομικό κόστος) πετάει το μπαλάκι της ταξικής πάλης σ' ένα ανύπαρκτο και διαλυμένο συνδικαλιστικό κίνημα. Ελπίζοντας να μην φέρει σε μεγάλα ζόρια τους εργοδότες ακριβώς λόγω της αδυναμίας των συνδικάτων να δώσουν πραγματικούς & νικηφόρους αγώνες.

Ο «φορολογικός εξορθολογισμός» (κατάργηση του ΕΝΦΙΑ, εκκαθάριση των φορολογικών υποθέσεων κλπ) προφανώς και δίνει μια ανάσα στα μικρομεσαία στρώματα, ενώ το κράτος δεν χάνει τα έσοδα που πραγματικά θα μπορούσε να εισπράξει. Ο Τσίπρας δίνει στους μικρομεσαίους αυτά που δεν θα μπορούσε να εισπράξει έτσι και αλλιώς. Οι μνημονικές

κυβερνήσεις είχαν οδηγηθεί σε μια φορολογική στρεβλώσει που στόχο δεν είχε τα φορολογικά έσοδα αλλά την διάλυση της μικρομεσαίας τάξης και της μικρής ιδιοκτησίας. Το όμως αν αυτό από μόνο του επιτρέπει στους μικρομεσαίους και τους αυτοπασχολούμενους να επιβιώσουν επαγγελματικά είναι αμφίβολο, και τα συμπληρωματικά μέτρα προς αυτή την κατεύθυνση (πχ αναπτυξιακές τράπεζες κλπ) είναι πολύ ισχνά, αλλά ως γνωστών οι μικρομεσαία τάξη δεν βλέπει πέρα από την μύτη της και στην συγκεκριμένη περίπτωση αυτή είναι κολλημένη στον γκισέ της εφορίας.

Όσο για τον κόσμο του κεφαλαίο ο Τσίπρας άπλωσε το χέρι του σε μερίδες του ντόπιου κεφαλαίου και μάλιστα του «παραγωγικού» αλλά και εμπορικού. Αν οι τράπεζες είναι το τμήμα του κεφαλαίου που είχε την στήριξη και την ευνοϊκή μεταχείριση των μνημονικών κυβερνήσεων και της τρόικας, ο ΣΥΡΙΖΑ επιδιώκει μια συμμαχία με τους «ριγμένους». Τα ελάχιστα που θα χάσουν από την μικρή αύξηση του μισθολογικού κόστους και ίσως την διατήρηση κάποιων θεσμικών δικαιωμάτων των εργαζομένων, θα τα πάρουν στο δεκαπλάσιο μέσα από την ευνοϊκή ρύθμιση των υποθέσεων τους με τις τράπεζες αλλά και το κράτος-ασφαλιστικά ταμεία. Την συνέχεια των προγραμμάτων επιδοτούμενης εργασίας, τα αναπτυξιακά πακέτα, **και κυρίως την προσπάθεια το χρήμα που θα εξοικονομηθεί από την διευθέτηση της αποπληρωμής του χρέους για την «επανεκκίνηση της πραγματικής οικονομίας».**

Όμως η ισορροπία στο τεντωμένο σκοινί των πολιτικών «και η πίτα ολόκληρη και ο σκύλος χορτάτος» είναι πάντα ριψοκίνδυνη ειδικά όταν δεν πέρνει υπόψιν τους ανέμους και τις θύελλες ως εξωτερικούς παράγοντες των διεθνών οικονομικών και πολιτικών καταστάσεων.

Όσο για αυτά που δεν είπε ο Τσίπρας στις προγραμματικές του δηλώσεις και θα περιελάμβαναν μια ριζική εναλλακτική προοπτική για τον Ελληνικό Κοινωνικό Μετασχηματισμό θα μιλήσουμε «σε άλλο επεισόδιο»